

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/648/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613202384
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5613202384.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej, členov senátu JUDr. Jána Burika, JUDr. Ladislava Mejstříka v právnej veci navrhovateľa VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko s.r.o., so sídlom v Bratislave, Vajnorská 98, IČO: 31 341 438, zastúpeného NITSCHNEIDER & PARTNERS, advokátskou kanceláriou s.r.o., so sídlom v Bratislave, Cintorínska 3/A, IČO: 35 874 465, proti odporcovi Ing. A. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom v D. M., Q. C. XX/XX., zastúpenému JUDr. Milanom Vavrekom, advokátom so sídlom v D., S. XXX, v konaní o splnenie povinnosti zaplatiť sumu 2 872,58 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 5C/39/2013-106 zo dňa 22. 4. 2014, takto

rozhodol:

Späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 1 400,- eur **n e p r i p ú ť a .**

Rozsudok okresného súdu **m e n í** tak, že odporca **j e p o v i n n ý** uhradiť navrhovateľovi 831,85 eur, do 3 dní.

Vo zvyšku súd návrh navrhovateľa **z a m i e t a .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť odporcovi na trovách konania 191,63 eur a tieto uhradiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Milana Vavreka, advokáta so sídlom v D., S. XXX, v lehote 3 dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol, uložil mu povinnosť zaplatiť odporcovi na trovách konania 337,21 eur na účet jeho právneho zástupcu, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Za nesporné medzi účastníkmi považoval, že navrhovateľ poskytol odporcovi za účelom financovania kúpy motorového vozidla úver, ktorý sa odporca zaviazal splácať v dohodnutých mesačných splátkach. Nebolo sporné ani to, že odporca si nesplnil svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas, v dôsledku čoho došlo k predčasnemu zosplateniu úveru. Žalovaná strana nerozporevala dlžnú čiastku splatnú ku dňu stanovenia úveru splatným vo výške 920,16 eur, ani nesplatenú časť istiny v sume 12 389,28 eur. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalovaná istina vo výške 2 872,58 eur je výsledkom vyčíslenia vzájomných nárokov navrhovateľa a odporcu, vzniknutých z uzavretého vzájomného záväzkovo-právneho vzťahu (zmluvy o Auto Kredite zo dňa 14. 12. 2009 AK a zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva zo dňa 14. 12. 2009). Navrhovateľ vyčíslił nárok voči odporcovi sumou 18 063,08 eur a nárok odporcu voči navrhovateľovi v sume 15 190,50 eur. Po započítaní vzájomných nárokov predstavuje pohľadávka navrhovateľa voči odporcovi 2 872,58 eur. Súd zameral pozornosť na dôvodnosť nároku navrhovateľa voči odporcovi vyčísleného v celkovej sume 18 063,08 eur, resp.

jednotlivých položiek, z ktorých predmetná suma pozostáva. Neuznal navrhovateľom uplatnený nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 1 607,74 eur s tým, že zo znenia VZP vyplýva, že klient je povinný uhradiť veriteľovi zmluvnú pokutu v prípade, že veriteľ stanoví úver predčasne splatným. V citovanom znení VZP absentuje dojednanie o tom, aká konkrétna povinnosť je zmluvnou pokutou zabezpečovaná, čo robí dojednanie o zmluvnej pokute neplatným. Súd zdôraznil, že stanovenie úveru predčasne splatným zo strany veriteľa nie je v žiadnom prípade porušením zmluvnej povinnosti, môže byť len dôsledkom porušenia zmluvných povinností zo strany odporcu. Ďalej okresný súd ustálil, že záväzok odporcu o VZP čl. VII. bod 5 uhradiť navrhovateľovi všetky náklady súvisiace so stanovením úveru splatným, najmä na prehlásenie predmetu financovania, sprostredkovanie predaja predmetu financovania, odťah, parkovné, atď. je všeobecný bez konkretizácie výšky nákladov, bez spôsobu ich výpočtu alebo čo najpresnejšieho odhadu. Od odporcu, ktorý je v obzvlášť slabšom postavení spotrebiteľa, nemožno požadovať poplatky, zvýšené náklady alebo akékoľvek ďalšie peňažné plnenia, ktoré nie sú aspoň v minimálnej miere určitosti zmluvne vymedzené. V nadväznosti na uvedené preto neuznal okresný súd záväzok odporcu uhradiť navrhovateľovi sumu 165,62 eur ako poplatok externej agentúry za odobratie vozidla a sumu 231,68 eur, ktorú navrhovateľ zaplatil tretej osobe na základe zmluvy medzi obchodnými spoločnosťami spojené s prepisom predmetu financovania. Za nedôvodný považoval i nárok navrhovateľa na zaplatenie dane z pridanej hodnoty z ceny predmetu financovania vo výške 2 531,75 eur s tým, že v tejto časti uplatneného nároku navrhovateľ neuviedol žiadne skutkové tvrdenia, ktoré odôvodňujú jeho vznik, ako i rozsah. Pre úplnosť dodal, že nároky navrhovateľa na zaplatenie sumy 920,16 eur a sumy 12 389,28 eur odporca nerozporoval. Za dôvodný uznal nárok navrhovateľa na preplatenie vypracovaného znaleckého posudku 180,66 eur, čo znamená, že celkové odôvodnené nároky navrhovateľa predstavujú 13 490,10 eur. Nakoľko však nárok odporcu vo výške 15 190,- eur prevyšuje nárok navrhovateľa, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania rozhodol postupom podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s prihliadnutím na úspech odporcu v spore a účelnosť ním vynaložených trov konania.

Proti rozsudku okresného súdu, v zákonnej lehote, doručil odvolanie navrhovateľ. Uviedol, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom, keď 22. 4. 2014 prejednal a rozhodol vec v jeho neprítomnosti, resp. jeho právneho zástupcu. Dňa 17. 4. 2014 bola súdu emailom a následne i poštou doručená žiadosť o odročenie pojednávania. O tom, že súd žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovie, súd informoval právneho zástupcu navrhovateľa v deň pojednávania, približne 20 minút pred začatím samotného pojednávania. Právny zástupca navrhovateľa tak nemal ani len teoreticky možnosť zúčastniť sa predmetného pojednávania. Za nie bez významu považoval, že až do samotného pojednávania žiadna zo skutočností uvedená v návrhu navrhovateľa nebola sporná, nakoľko ju odporca predtým nikdy nerozporoval a navrhovateľovi nebolo žiadnym spôsobom umožnené vyjadriť sa k súdom namietaným skutočnostiam (zmluvná pokuta, náklady súvisiace s odobratím vozidla, suma DPH). Konajúci súd nijak nezohľadnil zmier uzatvorený medzi účastníkmi konania, a to ani z pohľadu uznania dlhu odporcom podľa § 558 OZ. Nesúhlasil s argumentáciou okresného súdu, že navrhovateľ nepreukázal platné dojednanie povinnosti odporcu uhradiť navrhovateľovi zmluvnú pokutu, keď v čl. VII. ods. 5 zakotvil, že v prípadoch predčasného stanovenia úveru splatným je veriteľ oprávnený požadovať od klienta zmluvnú pokutu. Predčasná splatnosť úveru je jasne definovaná ako dôsledok podstatného porušenia zmluvy (čl. VII. ods. 3 VZP). Prípadoch podstatného porušenia zmluvy - Defaultu je aj omeškanie klienta s úhradou splátky alebo jej časti po dobu viac ako 10 dní, pričom porušenie takejto povinnosti odporcom malo priamo za následok predčasnú splatnosť úveru a s ňou súvisiaci nárok na úhradu zmluvnej pokuty. Pojmy čistá súčasná hodnota splátok a EURIBOR sú podľa názoru navrhovateľa určité a zrozumiteľné pre každého priemerného spotrebiteľa. Samotný pojem čistá súčasná hodnota splátok je riadne definovaný vo VZP, kde je určený spôsob jeho výpočtu. Pojem EURIBOR je bežný bankový pojem, ktorý sa často využíva vo finančnom sektore. Nesúhlasil ani s krátením jeho nároku o náklady vynaložené navrhovateľom na odobratie motorového vozidla a s prehlásením vozidla, sprostredkovaním predaja vozidla za odťah a parkovné s tým, že si nárokoval iba náklady za odobratie vozidla, jeho prevoz a odhlásenie na dopravnom inšpektoráte, náklady za vyhotovenie znaleckého posudku. Žiaden zisk týmito nákladmi nedosiahol a ani nedosiahne. Za tieto služby navrhovateľ riadne zaplatil už v roku 2011, išlo o reálne fakturované sumy za služby poskytnuté zo strany tretích osôb. Naviac, okresný súd žiadnym spôsobom neurčil, prečo vyššie uvedené náklady nemožno považovať za účelné. Žiadnym spôsobom nedefinoval, čo chápe pod pojmom „zisková zložka tretej osoby“, čo je zisková a čo nezisková skutočná zložka nákladov, a teda neurčil, ako dospel k

zisteniu, že v týchto nákladoch dominuje zisková zložka tretej osoby. Pokiaľ za nedôvodný posúdil nárok navrhovateľa na uhradenie sumy DPH s tým, že navrhovateľ neuviedol žiadne skutkové tvrdenia, ktoré by odôvodňovali vznik a rozsah tohto nároku, označil navrhovateľ takúto argumentáciu súdu za zmätočnú, nakoľko nie je jasné, ako možno skutkovo vymedziť povinnosti navrhovateľa, ktoré mu vyplývajú z daňových predpisov. Žalobu zobral späť v časti o zaplatenie 1 400,- eur s tým, že mu v tejto časti odporca dlh uhradil, v nadväznosti na čo žiadal rozsudok okresného súdu zmeniť, uložiť odporcovi zaplatiť mu 1 472,58 eur spoločne s úrokom z omeškania z jednotlivých čiastok, prípadne rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadal rozsudok okresného súdu ako správny potvrdiť. Uviedol, že tento bol odôvodnený v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. Navyiac, navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu čiastočne vzal návrh späť vo výške 1 400,- eur aj napriek tomu, že mal vedomosť, že sa bezdôvodne obohatil, čo časovo je preukázateľné zo spisu, ako aj korešpondencie právnych zástupcov a ďalej zotrval až do odvolania zo dňa 11. 6. 2014 na žalovanej sume, čím sa podľa názoru odporcu žalobný nárok stal nejasným, neurčitým a nezrozumiteľným. Navrhovateľ neodôvodnil a bližšie neurčil žalovaný nárok, ako aj nevyhnutnosť a účelnosť nákladov súvisiacich s uplatneným nárokom. Poukazoval, že odporca má postavenie spotrebiteľa v zmysle medzinárodných dohôd, čo napokon konštatuje vo svojom odvolaní aj navrhovateľ. Všeobecné obchodné podmienky, na ktoré sa odvoláva v predmetnom spore, sú neprijateľné a žiadal, aby odvolací súd z úradnej povinnosti podľa ust. § 153 ods. 3, písm. a/, ods. 4 O.s.p. vyhlásil tieto podmienky za podmienky neprijateľné. V tejto súvislosti poukazoval i na rozsudok KS Žilina sp. zn. 7Co/175/2011. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, ktoré vyčíslil.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. rozhodol spôsobom, uvedeným vo výrokovej časti rozhodnutia.

Podľa § 208 O.s.p. ak je návrh na začatie konania vzatý späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je dosiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie nepripustí, ak druhý účastník s tým nesúhlasí. Ak späťvzatie pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie zastaví.

V rámci odvolacieho konania navrhovateľ zobral návrh čiastočne späť v sume 1 400,- eur s poukazom na ust. § 208 O.s.p..

Odporca v podanom odvolaní uviedol, že navrhovateľ zobral návrh v časti o zaplatenie 1 400,- eur späť aj napriek tomu, že mal vedomosť, že sa bezdôvodne obohatil, čo vyplýva zo spisu, i korešpondencie právnych zástupcov účastníkov. Ďalej uviedol, že k úhrade predmetnej čiastky došlo bez právneho dôvodu a p. Peterková, ktorá platbu v tejto výške uhradila, žiadala platby vrátiť.

Z takto formulovaného vyjadrenia odporcu k čiastočnému späťvzatiu návrhu navrhovateľom odvolací súd vyvodil, že odporca nesúhlasí s pripustením späťvzatia návrhu v tejto časti, a preto vzhľadom na nesúhlas odporcu späťvzatie návrhu navrhovateľom v časti o zaplatenie 1 400,- eur nepripustil.

Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie i náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, a to i napriek tomu, že odvolací súd dospel k inému právnomu názoru ako okresný súd iba ohľadne čiastkového nároku navrhovateľa v časti uplatnenia sumy dane z pridanej hodnoty (DPH) z ceny predmetu financovania vo výške 2 531,75 eur. K tomuto nároku odvolací súd poznamenáva, že ide o nárok, ktorý vyplýva priamo z daňových predpisov, najmä zo zákona o dani z pridanej hodnoty. Navyiac i z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že faktúrou č. 11B00194 navrhovateľ vyúčtoval

odberateľovi spoločnosti IMPA Dolný Kubín, s.r.o. za odpredaj predmetného motorového vozidla sumu 15 190,50 eur vrátane DPH s tým, že celková suma bez DPH činila 12 658,75 eur.

K námietke navrhovateľa uvedenej v podanom odvolaní o tom, že okresný súd prejednal a rozhodol vec v jeho neprítomnosti v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., i odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd postupoval správne, keď na ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní a žiadosť o odročenie pojednávania doručenú navrhovateľom neprihliadal. Navrhovateľ odôvodňoval neúčast' na pojednávaní tým, že odporca je dlhodobo v zahraničí, medzičasom uhradil časť dlžnej sumy vo výške 1 400,- eur, že navrhovateľ má záujem ukončiť spor zmierom z dôvodu hospodárnosti konania a nezvyšovania súdnych trov. Ani odvolací súd nepovažoval predmetné zdôvodnenie neúčasti na pojednávaní zo strany navrhovateľa za dôležitý dôvod pre odročenie vytyčeného termínu pojednávania naviac za situácie, keď okresný súd predtým uznesením zo dňa 13. 1. 2014 zmier uzavretý medzi navrhovateľom a odporcom neschválil.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, platí dispozičná a prejednávací zásada. Prejednávací zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu. K splneniu tejto povinnosti je zaviazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ poukazyval na ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a na to, že súd nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez jeho prítomnosti, odvolací súd zastal názor, že postup okresného súdu bol správny, keď nepristúpil na tvrdenú konštrukciu navrhovateľa o tom, že zaslal odporcovi návrh súdneho zmiaru za situácie, keď už predchádzajúcim rozhodnutím okresný súd zmier medzi účastníkmi neschválil. Ustanovenie

§ 101 ods. 2 O.s.p. predpokladá pre prejednanie v neprítomnosti takého účastníka skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie. Navrhovateľ v danom prípade ani podľa názoru odvolacieho súdu nepožiadal o odročenie z dôležitého dôvodu. Odporca je v konaní zastúpený advokátom, a preto skutočnosť, že sa dlhodobo zdržiava v zahraničí, je pre uskutočnenie pojednávania bez významu.

K ďalším námietkam uplatneným navrhovateľom v podanom odvolaní krajský súd považoval za potrebné uviesť, že okresný súd správne vyhodnotil ako nedôvodný nárok navrhovateľa na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 1 607,74 eur. Aj keby bolo možné zohľadniť námietku navrhovateľa o tom, že v čl. VII. ods. 3 VZP je zmluvná pokuta z úveru jasne definovaná ako dôsledok „Defaultu“, čiže podstatného porušenia zmluvy, za ktoré sa v zmysle čl. VII. ods. 2 VZP bod 1 považuje aj omeškanie klienta s úhradou splátky alebo jej časti po dobu viac ako 10 dní, bolo potrebné súhlasiť s konštatáciou okresného súdu o tom, že v zmluvnej pokute musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia s tým, že zmluvný prejav nemôže vzbudzovať žiadne pochybnosti a musí spĺňať požiadavku platnosti právneho úkonu v zmysle ust. § 37 ods. 1 OZ. Ani podľa názoru odvolacieho súdu pojmy čistá súčasná hodnota splátok a EURIBOR nie sú určité a zrozumiteľné vo všeobecnosti a nielen pre každého priemerného spotrebiteľa, a to i napriek tomu, že pojem EURIBOR je bežný bankový pojem, ktorý sa často využíva vo finančnom sektore, zisťiteľný napr. na internetovej stránke NBS.

Z ust. § 544 ods. 2 OZ jednoznačne vyplýva, že zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia. Znamená to, že zmluvná pokuta je výsledkom dohody účastníkov, ktorá musí byť uzatvorená písomne pod sankciou neplatnosti, čo znamená, že dojednanie o zmluvnej pokute musí byť obsiahnuté priamo v zmluve a podpísané oboma účastníkmi a nemôže byť obsahom všeobecných zmluvných podmienok, ktoré sú jednostranným úkonom zo strany podnikateľa ako poskytovateľa určitej služby, ktorý ich naformuloval vopred, najčastejšie na vopred vytlačených formulároch s tým, že adresát, ktorý má o uzavretie zmluvy záujem, musí tieto všeobecné zmluvné podmienky prijať an block bez toho, aby mal možnosť do nich akýmkoľvek spôsobom zasiahnuť. Naviac nie je možné jednoznačne určiť, čo sa rozumie výrazom čistá súčasná hodnota súčtu splátok. Nie je zrozumiteľným a určitým spôsobom vymedzený ani pojem EURIBOR, a to i napriek tomu, že je dostupný na internetovej stránke NBS. Veličiny dosádzané do

vzorca navrhovateľa uvedeného čl. VII. bod 5 nemá priemerný spotrebiteľ šancu prekontrolovať, a to i napriek tomu, že je síce daný spôsob výpočtu zmluvnej pokuty, avšak jeho jednotlivé položky, a to či už ohľadne úrokovej miery, prípadne jednoročného EURIBORU poníženého maximálne o hodnotu marže uvedenej v sadzovníku poplatkov veriteľa nesplatnej istiny, neamortizovanej časti dotácie zmluvy, sú absolútne nejasné a ako veličiny neznáme, závislé vyslovene na vôli veriteľa, akým spôsobom a v akej výške ich doplní.

Odvolací súd sa tiež stotožnil s postupom okresného súdu, pokiaľ navrhovateľovi nepriznal náklady za prepis motorového vozidla a za odobratie motorového vozidla. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že odporca sám odovzdal motorové vozidlo v IMPA Liptovský Mikuláš, teda spoločnosti, od ktorej motorové vozidlo i odkúpil. I podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ nepreukázal, aké skutočné náklady spoločnosť LUBRA, s.r.o. za odobratie motorového vozidla vynaložila, nakoľko toto bolo odstavené priamo u predajcu motorového vozidla a taktiež navrhovateľ nepredložil žiadne doklady o tom, aké výdavky boli spojené s prepisom motorového vozidla. Ani odvolací súd za dostatočné nepovažuje jednotlivé faktúry, ktoré mal poskytovateľom služieb navrhovateľ v tejto súvislosti uhradiť, ale bolo potrebné predložiť jednotlivé doklady, preukazujúce skutočnú výšku vynaložených nákladov, ktoré boli predmetnými faktúrami pokryté.

V nadväznosti na uvedené, v ostatnom sa stotožniac s odôvodnením rozhodnutia zo strany okresného súdu, mimo uplatneného nároku pozostávajúceho z dane z pridanej hodnoty vo výške 2 531,75 eur, odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu a navrhovateľovi priznal sumu 831,85 eur s tým, že uznané nároky navrhovateľa boli vo výške 16 021,85 eur, t.j. 920,16 eur + 12 389,28 eur + 180,66 eur + 2 531,75 eur - DPH. Ak nárok odporcu vo vzťahu k navrhovateľovi predstavoval sumu 15 190,- eur, to znamená, že rozdiel súm 16 021,85 eur a 15 190,- eur predstavuje 831,85 eur, ktoré má odporca v prospech navrhovateľa v zmysle predmetného rozhodnutia uhradiť.

Navrhovateľ si v konaní uplatňoval finančnú čiastku 2 872,58 eur, odvolací súd uznal za dôvodný nárok navrhovateľa vo výške 831,85 eur, v nadväznosti na čo v zmysle ust. § 142 ods. 2 O.s.p. bolo potrebné o trovách konania rozhodnúť podľa pomeru úspechu a neúspechu účastníkov v spore. Úspech odporcu predstavuje 28,9958 %, po zaokrúhlení 29 %, neúspech navrhovateľa 71 % a čistý úspech odporcu 42 %. V prvostupňovom konaní boli uplatnené trovy právneho zastúpenia zo strany odporcu vo výške 337,21 eur, v odvolacom konaní vo výške 119,06 eur, celkovo 456,27 eur. Z predmetnej sumy odporcovi patrí 42 %, teda 191,63 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.